

holde Menighedsraadene, thi derved er der paa det kirkelige Omraade rakt Sognemenighederne en Haand, hvorved de faa Indflydelse paa Styrelsen af Kirkens Sager, og denne Haand ønsker man de allerfleste Steder i Landet ikke at give Slip paa. Der har ogsaa fra Folketingets Side været Stemning for at gøre et virkeligt Tilbud for at faa opretholdt Menighedsraadene, ikke som en hensygnende og hendøende Institution, men som en Institution med friske Kræfter. Saaledes som Forslaget nu foreligger, er der yderligere givet Menighedsraadene en Mulighed for paa det folkekirkelige Omraade, paa Sognemenighedernes Omraade at tage Arbejdet op og gøre nogen Gavn, idet de faa friere Hænder at arbejde med end hidtil.

Paa hele det folkekirkelige Omraade forsøge vi os frem, prøve paa at vinde frem til en virkelig Ordning, som vi trænge til, og som allerede er stillet os i Udsigt i Grundlovsfædrenes Tid. Det er min Overbevisning, at den Vej, vi kom ind paa i 1903, er den rigtige. Det kan have sine Vanskeligheder at befare den, og de blive ikke mindre ved, at der er mange Meninger og Partier ogsaa indenfor Folkekirkens Kreds, men dog er det en Vej, der kan befares — det har allerede vist sig —, og den er sandsynligvis den eneste, der kan føre til et Maal. Nu at stille sig saaledes, at hele Sagen strander, saa at vi skulle begynde forfra, vil temmelig sikkert medføre, at en hvilken som helst Reformlovgivning paa det folkekirkelige Omraade, som man kunde ønske, vilde være hindret for lange Tider. Hverken Folkekirken, Rigsdagen eller hele Folket kan være tjent dermed. Jeg kan derfor kun anbefale det høje Ting at vedtage den foreslaaede Indstilling.

Hornstrup: Jeg er absolut en Modstander af det Forslag, der blev vedtaget her den 10. December 1909 angaaende Menighedsraadene. Det Forslag, som er stillet af et større Mindretal i Fællesudvalget, og som den ærede foregaaende Taler anbefaler, synes jeg ikke i væsentlig Grad afviger fra det, som blev vedtaget her i Folketinget den 10. December 1909. Det er af den foregaaende ærede Taler fremhævet, at ved de sidste Paragraffer gav man Landstinget en Indrømmelse. Jeg kan ikke se, hvori denne Indrømmelse bestaar, da de Bestemmelser, som ere satte ind i § 21, kun forekomme mig at være Bestemmelser paa Papiret, der aldrig ville komme til at virke. Naar det er fuldstændig afhængigt af Ministeren og Tin-

gene, hvorvidt det kirkelige Udvalg skal sammenkaldes, tror jeg, at det vil blive meget vanskeligt at faa det sammenkaldt. Skulde det have været tilfredsstillende, burde Regelen f. Eks. have været den, at saa vel Ministeren som $\frac{1}{3}$ af Udvalgets Medlemmer kunde sammenkalde Udvalget til Drøftelse af de folkekirkelige Forholds Ordning uden Hensyn til, om der var bevilget Midler dertil eller ikke. Midlerne vilde jo kunne faas paa Efterbevilling, og jeg tror neppe, der vilde have været Fare for, at en saadan Bestemmelse vilde være bleven misbrugt. Men saaledes som det staar her, kan jeg ikke se rettere, end at det blot er en Bestemmelse paa Papiret, og jeg har derfor i Forbindelse med et Mindretal i Fællesudvalget stillet Forslag angaaende Forlængelsen af disse Love indtil 1. April 1911, for saa vidt vi ikke inden den Tid faa en Lov om Folkekirkens Forfatning.

Det større Mindretal har nu foreslaaet, at Loven skal gælde indtil 1. Juni 1916. Det forekommer mig, at det vil være meningsløst at sætte en saa lang Tid, da der er adskillige Bestemmelser i Loven, som ikke ere rigtig praktiske. Der er f. Eks. Bestemmelsen om Valg af Formand for Menighedsraadet. Det forekommer mig uheldigt, at Præsten skal være født Medlem, men ikke født Formand, thi det vil i mange Tilfælde medføre, at en Lægmand bliver Formand. Det burde have været ordnet saaledes, at enten skulde Præsten være født Formand, eller ogsaa skulde han ikke være født Medlem af Menighedsraadet. Altsaa navnlig med Hensyn til Indkaldelsen af det kirkelige Udvalg synes jeg, der ikke i det foreslaaede ligger nogen som helst Indrømmelse til Modstanderne af det oprindelige Forslag. Jeg vil derfor tillade mig at anbefale Meningsfæller at stemme for det Forslag, som jeg og et Mindretal i Fællesudvalget have stillet om at forlænge de gældende Love indtil 1. April 1911.

Grønborg: Da vi sidste Gang havde denne Sag til Behandling her i Folketinget, den 10. December, var der et Flertal for, at Menighedsraadene skulde opretholdes, og et Flertal imod, at det kirkelige Udvalg skulde lives op paa ny. Der blev saa nedsat et Fællesudvalg med det Formaal for Øje at finde en Overenskomst mellem disse to Anskuelser. Nu ser jeg saaledes paa et Fællesudvalgs Opgave, at det ikke fremfor alt gælder for dette om at naa et Resultat, men at man vel kan tænke sig det som et Forsøg. Hvis man